

Tribuna lliure

Sindicat i Col·legi

per

H. PUIG I SAIS

LA llibertat és el do més preciós de l'ànima humana", deia en el meu últim treball, publicat en el número anterior d'aquest BUTLLETÍ¹ i m'hi ratifico.

Efectivament, Déu en crear l'home, i fins els éssers més superiors, els àngels, els deixà lliures; és a dir preferí deixar-los exposats a què contrariessin el que sembla el fi primordial de la seva creació, o sigui llur glòria eterna, preferí que pogués passar als ulls de la limitada intel·ligència humana, com una imperfecció de la seva obra, abans que privar-los de llibertat. Això prova que no sols en el concepte humà, sinó també en el concepte diví, la llibertat és un dels atributs més excelsos, si no el més excels.

És clar que per a l'home social la llibertat no pot ésser absoluta, puix que el meu dret queda limitat pel dret dels meus semblants; allà on comença el dret del meu germà, acaba el meu dret, o sigui la meua llibertat. Jo no sé el que hauria passat si l'home hagués continuat en l'estat de perfecció, tal com sortí de les mans del Criador, això és, abans de la mutilació pel pecat original; no sé si llavors aquesta limitació de la seva llibertat, que suposa la del veí, hauria causat en ell alguna molèstia, però avui sí que puc dir que aquesta limitació en molts casos ho és una molèstia. Però, quina diferència entre la molèstia produïda per la limitació, que nosaltres acceptem bonament i, per tant, fins a cert punt lliurement, en benefici directe del germà i indirectament nostre —puix que ens permet de fruir dels beneficis de la societat—, i la molèstia de la limitació imposada per altri, sense consultar-nos prèviament, i,

per tant, limitació involuntària i de vegades no del tot necessària!

Aquest és el cas del Sindicat i del Col·legi. Mentre en el Sindicat nosaltres, lliurement, fem una abdicació d'aquella part de llibertat, de dret, que podria perjudicar els companys, i que podria impedir la nostra lliure associació, i ho fem gustosos, en el Col·legi se'ns imposa pel poder públic l'obligació, en primer lloc, d'associar-nos, i després una pila de limitacions i obligacions, sense consultar-nos de vegades, sense solta moltes, i sense que puguem evadir-les.

Per això l'esperit dels fundadors del Sindicat, que fou l'esperit infós a la pròpia entitat, era que hi havia algun antagonisme entre el Sindicat i el Col·legi, tant que els enamorats del Col·legi no veïren amb bons ulls la creació del Sindicat, i els fundadors del Sindicat cregueren, que ja que no podien suprimir el Col·legi, convenia reduir aquest a la mínima expressió possible i treure'n en canvi tot el màxim de profit, com és reservar-lo principalment com a executor de les sancions que no pogués aplicar el Sindicat; tant, que un distingit company, molt amic del Col·legi i poc afecte al Sindicat, digué que volíem reservar al Col·legi les funcions d'*agutzil* del Sindicat, expressió feliç que indicava bastant bé el concepte.

Així nosaltres procuràvem de portar als Col·legis companys imbuïts d'aquest esperit, disposats, per tant, a exercir un càrrec de sacrificis, més que de llüiment.

Però vingué la Dictadura, enemiga de tota llibertat i amiga de tota mena d'imposicions; lligà de mans el Sindicat i dotà el Col·legi d'una autoritat gairebé dictatorial, com la seva; alguns companys, crec que (ho vull creure així) sense adonar-se'n, se sentiren desposseïts d'aquell esperit

¹ *Algunes reflexions, etc.*, "B. del S. de M. de C.", núm. 123, pàg. 21.